

Amikor Jézus Jeruzsálemben készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: „Íme, felmegyünk Jeruzsálemben, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy kígyúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.” Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. Jézus megkérdezte tőle: „Mit akarsz?” Ő így felelt: „Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban.” Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?” Ők így feleltek: „Ki tudjuk.” Erre ő ezt mondta nekik: „Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.” Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, 27és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Amikor Jézus elindul Jeruzsálem felé, akkor azokat ez embereket veszi maga mellé, akik a legjobban ismerik az útját és a küldetését. Az élet fordulópontjainál nem mindegy, hogy kik vesznek körül. Egyszerű szavakkal beszél nekik arról, ami vár rá. Nem dramatizálja, de nem is kicsinyli le az előtte álló történéseket. Harmadik személyben meséli, mintha nem is rá várnának a megpróbáltatások. Számomra ez azért is fontos, mert így a fókusz nem azon van, hogy kivel történik, hanem hogy milyen küldetést teljesít be. A döntéseknek következményei vannak. Ez a realitás. Tudni kell ezt függetleníteni a félelmeinktől és a fantáziánktól, amelyek, mint egy görbe tükör torzítják el a jövő képét.

Mindannyian arra vagyunk szánva, hogy bejárjuk a saját utunkat. Kezünkbe kaptuk a teremtés egy kis darabkáját, amiért mi vagyunk a felelősek, hogy mit teszünk vele, építjük vagy hagyjuk elsorvadni. Aztán jön a jóságos anyai szív, aki szeretne valami jót biztosítani a gyermekének. Ha már ekkora feladatuk van, legalább legyen biztos helyük a végső csapatban is. Az anyák fantasztikusak, de nem mindenhatóak. El kell engedniük a gyermekeik kezét. Ebben ott jár előttünk Mária, aki egyszer sem mondta Jézusnak, hogy „jó, jó, beszélj a népnek, de azért vigyázz, hogy ne kevered magad bajba!” Vagy, hogy „fogalmazz egy kicsit finomabban”. Sokféleképpen lehet bajba kerülni egy társadalomban, legegyszerűbben a destruktív magatartással. Nem mindegy, hogy mivel keverem magamat bajba.

Hiszem, hogy ha legjobb tudásunk szerint építjük a világmindenség ránk bízott szeletét, akkor a minket megillető legnagyobb megtiszteltetésben részesülünk majd. És mivel hiszem, hogy minden ember számon van tartva, így indulunk el életünk útján, abban is biztos vagyok, hogy a végállomásnál is mindannyiunkat személyesen fogják várni. Ha be tudjuk teljesíteni a küldetésünket, akkor az életünk teljessé válik, és akkor az a kérdés, hogy számszerűen ki mennyit tett e az asztalra értelmét veszíti.

A jézusi tanítást követni vágyó embernek keskeny ösvényen kell végighaladnia, amelyet egyik oldalról a behódolás, a másíkról a realitástól elszakadt fanatizmus mélységei szegélyeznek. Kísérjen áldás utunkon!

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest